

Biblioteka
OKEAN

Urednica
Tea Jovanović

Naslov originala
Radhika Sanghani
“Not That Easy”

Copyright © 2014 by Radhika Sanghani.
First published by Penguin group.
Translation rights arranged by PLIMA D.O.O.
All Rights Reserved.

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-457-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

RADIKA SANGANI

DEVNICA 2
Ne tako lako

Sa engleskog preveo
Nikola Petaković



**Čarobna
knjiga**

Svima koji su ikada imali utisak da im je život u haosu

1.

„Eli, ti si sama. Trebalo bi ti da uzmeš sobu s malim krevetom.“

Zgranuto sam zurila u Vila. Nije moguće da je ozbiljan.

„Svi mi imamo nekoga, tako da nam trebaju dupli kreveti“, nastavio je.

„Molim te, reci mi da se šališ“, polako sam rekla.

Vil se uspravio i zauzeo pozu računovođe. „Ne želim da budem surov“, rekao je diplomatski. „Samo mislim da ima smisla da nas troje uzmemo velike sobe jer je Ema sa Serhiom, Oli je s Jomi, a ja sam s Čengom. Ti si sama i trebalo bi da uzmeš ovu sobu. Logično je da tebi ne treba dupli krevet.“

Bacila sam pogled po malenoj sobi, a onda i na sve njih. Ema se nervozno vrpaljila na svojim crnim štiklama izbegavajući da me pogleda u oči, dok je Oli pregledao laminat na podu. Prešao je rukom kroz svoju kratku izbeljenu kosu i nevino trepnuo svojim plavim očima. Odmah sam mu oprostila.

„Nije to tako strašno. Možeš da plaćaš nešto manji deo za stanarinu“, rekao je Vil.

Bio je ozbiljan. Zaista je bio ozbiljan. Ponovo sam pogledala Emu i Olija, poželevši da se zauzmu za mene.

Deset sekundi kasnije, i dalje sam čekala.

To je bila zamka. Nož u šta god bilo u mom prokletom domu. „Da li me ti to zajebavaš?!“, povikala sam.

Vil je nabrao svoje počupane obrve i prekrstio ruke.

„Ema?“, rekla sam i okrenula se prema njoj. „Da li se ti slažeš s Vilom? Jesi li i ti deo ove javne netolerancije prema nemanju partnera?“

Odmahnula je glavom. „Ne, naravno da nisam, mala, ali meni zaista treba dupli krevet. Serž će ovde često ostajati, a on je visok skoro dva metra. El, mislim da neće stati u mali krevet.“

Ošinula sam je pogledom i okrenula se Oliju. „Oli? Šta ti kažeš?“, upitala sam, nadajući se da izgledam bespomoćno kao zeka.

„Uh, stvarno mi je žao, Eli“, rekao je. „Stvar je u tome što će Jomi ostajati kod mene kad god bude dolazila iz Bristola.“

Uzdahnula sam. Naravno da će ga njegova savršena još malo pa doktorka posećivati kad god bude uzela odmor od spasavanja ljudskih života.

„Ma daj, Eli, tako je najlakše“, rekao je Vil sa izrazom lažnog saosećanja na svom iritantno simetričnom licu. „Da imaš momka, bilo bi drugačije, ali tebi baš i ne treba sav taj dodatni prostor. Ako te brine prostor za odeću, svako od nas ti može odvojiti malo svog, zar ne?“

Ema je žustro klimnula glavom. „Naravno! U moju sobu možeš da staviš sve što želiš, a možeš i da pozajmiš sve što ti zatreba. Čak i moje uske kožne čizme.“

O bože. Da li se ovo stvarno događa? Jesu li me to prijatelji zaista osudili na mali krevet i samački život? Čak je i moja zauvek najbolja

drugarica Ema stala na njihovu stranu i polako počela da gubi tu svoju titulu.

Morala sam da pokušam da to sprečim, da ne bih umrla sama u svom dečjem krevetu.

„Ne mogu da *verujem*“, konačno sam promrmljala. „Ne možete mi samo dodeliti najmanju sobu u stanu kao da sam neka nepoželjna tetka usedelica. I ja sam deo ovog domaćinstva i živećemo zajedno cele godine. Ne pristajem na to da sve vreme budem u ovoj kutiji za cipele.“

„Pretpostavljam da bismo mogli da se menjamo?“, ponudio je Oli. „Hoću da kažem, ne znam da li bih ja mogao, ali možda ti, Vile, bi? Ti nisi u ozbiljnoj vezi sa Čengom, zar ne? Ako se vas dvojica razidete, možda bi mogao da se menjaš sa Eli?“

„Opa“, rekla sam i podigla levu ruku. „Kao prvo, prestani da pričaš kao da sam već pristala da uzmem najmanju sobu, zato što nisam, a kao drugo, Vile, šta je s tobom, Čeng ti čak i nije dečko?“

Vil je izgledao kao da mu je neprijatno. „Nismo baš u ozbiljnoj vezi“, priznao je, „ali provodimo dosta noći zajedno. A ako nisam s njim, budimo iskreni, onda se krešem s nekim drugim. Treba mi veliki krevet za privođenje tipova.“

„Ali šta ako ja hoću nekog da privedem?“, upitala sam.

On je firкнуo, a Ema se jedva suzdržala da se ne nasmeje. Krava.

„Eli, ja te volim“, rekao je Vil, „ali mislim da, pošto sam veći deo leta proveo s tobom, mogu da kažem da nisi tip koji dovodi muškarce kući.“

„To nije pošteno!“, zavapila sam. „To što ni sa kim nisam spavala ovog leta ne znači da nikada neću.“

Podigao je svoju savršenu obrvu i pogledao me. „Eli, jesi li ikada u životu imala vezu na jednu noć?“

Pocrvenela sam i osetila kako mi lice gori. Bila je to veoma bolna tema. Nisam mogla da slažem jer sam se zaklela da ću prestati da

krijem istinu o svojoj ograničenoj, veoma ograničenoj seksualnoj istoriji, a Ema, osim toga, ionako sve zna. Ako bih slagala, ona bi smatrala da sam jadna.

„Dobro“, zarezala sam. „Nikada nisam imala vezu na jednu noć, ali, ako mi date ovu bezveznu sobicu, nikada je neću ni imati.“

„Mogla bi da odeš kod njega?“, predložio je Oli.

„Šta?“, očajnički sam upitala. „Kakav je ovo razgovor? Imam dvadeset dve godine. Očigledno je da sam sposobna za neobavezni seks i, ako ga poželim, imaću ga. Ne prihvatam ovu sobu na temelju toga što nemam nikoga jer je to...“

Sranje, šta je to?

„To je otvorena diskriminacija“, izjavila sam. „Mi živimo u demokratiji i... izvlačićemo imena iz šešira.“

„Eli, prestani da se ponašaš tako detinjasto. Možemo se dogovoriti kao odrasli ljudi“, rekao je Vil.

„Ne znam, meni se čini da je to fer“, rekao je Oli. Uputila sam mu pogled krajnje zahvalnosti. „Hoćemo li da igramo 'kamen, papir, makaze'?“

„Jebiga“, rekla je Ema, slegla ramenima i ispružila desnu ruku iznad kreveta.

Na drugom kraju, Vil je prevrnuo očima i ispružio pesnicu. Oli je uradio isto to, pa sam i ja ispružila svoju drhtavu ruku i tako smo formirali kvadrat od pesnica.

Moram da pobedim. Ako želim da živim životom mladog zaposlenog postdiplomca u Londonu, trebaju mi prave okolnosti. Ne mogu da izlazim na sudare a da nemam gde da dovodim partnere.

„U redu, na tri“, rekao je Oli. „Jedan...“

Molim te, Julije Cezare, pomози, pomolila sam se svom heroju. Bog nikada nije bio moja pomoć, što je slomilo pravoslavno grčko srce moje majke, ali taj rimski osvajač mi je već jednom pomogao, pa bi mogao ponovo.

„Dva...“

Sranje, moram nešto da odaberem. Ovaj... kamen. Najjači. Cezar bi odabrao najjači adut.

„Tri...“

U vazduhu ispred nas našla su se dva kamena i dva papira.

Vil me je pogledao. „Dobro, Eli, ostali smo samo ti i ja“, rekao je, a Ema i Oli su se pobjednički lupili dlanovima. Bilo je dobro. Nisam još izgubila. Cezar mi je pomogao. Kamen je očigledno bio za pobjedu. Ponovo ću ga odigrati.

„Ja ću brojati“, ponudio se Oli.

Vil i ja smo se pogledali preko kreveta i ja sam stala u gard. To je to. Rimski sreća je na mojoj strani, smrviću ovog galskog seljaka.

„Jedan... dva... tri...“

Moj bleđi kamen pao je u senku trijumfalnog papira. Vil mi se samozadovoljno nacerio. Sranje. Baš kao i moj heroj, i ja sam zaboravila na prepedenu Brutovu prevaru. I ti, sine Brute.

„Znao sam da ćeš opet igrati na kamen, Eli“, rekao je Vil. „Baš si predvidljiva.“

Veoma sam se snuždila, a Ema je posegnula rukom preko kreveta i stisnula moju omlitavelu šaku. Moje martovske ide su počele.

Pogledala sam po sobi. Prekrila sam krevet cvetnim pokrivačem i okačila marame da vise s plafona ne bih li joj dala malo atmosfere Aladinove pećine. Oko prozora i oko fotografija Eme, Lare i mene koje su bile zalepljene za zid postavila sam kineske lampice. Ako bih stala na krevet, mogla bih da dodirnem sva četiri zida i dohvatim manje-više svaki predmet u sobi.

Krevet je, u nedostatku bilo koje druge mogućnosti, bio priljubljen uz prozor, koji nije imao dvostruka stakla. To je značilo da voda od kondenzacije polako kaplje na moje jastuke. Uzdahnula sam. Tri godine, koliko sam bila na fakultetu, provela

sam u studentskom gradu i stalno sam maštala o životu u pravom stanu s prijateljima. Ovo nisam očekivala. Možda to i jeste moja sopstvena soba, ali kladim se da ni Virdžinija Vulf ne bi nikako bila impresionirana njom.

„Nee, sklanjaj se s mene!“, zacvileo je neko piskutavim glasom.

Udarila sam pesnicom u zid iza sebe.

„Ne, nisam to ja“, javio se Oli s druge strane zida.

Prevrnula sam očima i stala na krevet da bih dohvatila plafon. Začula sam prigušeno kikotanje, a onda je Čeng doviknuo: „Izvini, stišaćemo se.“

Vil je nešto promrmljao, a onda se opet čulo cviljenje. Uzdahnula sam i bacila se na krevet. Živimo ovde tek četrdeset osam sati, a ja znam sve detalje Vilove i Čengove veze. Zahvaljujući šugavim gipsanim zidovima, znam i svaku ljubavnu reč koju Oli kaže Jomi kad ona dođe u posetu. Jedina osoba čiju vezu nisam mogla da prisluškujem bila je Ema, zato što je njena soba bila niz hodnik, ali ona mi je ionako prepričavala svaki detalj svog i Serhiovog seksualnog života.

Koliko god zabavno bilo živeti u najmladalačkim i najjeftinijem delu Londona, nikada se nisam osećala ovoliko samom. Otvorila sam laptop i ulogovala se na Fejsbuk da bih videla kako je svima sjajno sad kad smo diplomirali.

Kara je ponovo bila u vezi s Tomom i radila je za izdavačku kuću. Belgijanka Mari je izgleda imala petoricu momaka i svi su delovali kao različite verzije *Barberijevih* modela, a moja ljuta protivnica Hana Filding radila je kao spisateljica za *Tatler*. Grrr, čak je bila tagovana na slici s Kejt Mos. To je tako prokletno tipično.

Pogledala sam po svojoj sobici, u kojoj je buđ rasla preko jeftine farbe, i došlo mi je da plačem. Umesto da plačem, odlučila sam da nastavim da se povređujem.

Polako sam posegnula za svojim *ajfonom*, znajući da ću se pokajati zbog toga što ću uraditi. Uključila sam ekran i, unapred

osećajući mučninu, otvorila Instagram. Odjednom se pred mojim očima rascvetao svet u sepiji i počela sam da otvaram slike svojih prijatelja s faksa kako se zabavljaju s prelepim ljudima, rade za moćne kompanije i sunčaju se na krovovima Šordiča u belim bikinijima i s retro naočarima za sunce. Osetila sam kako mi naviru suze samosažaljenja kad su se vrata naglo otvorila.

„Eli, imamo veliku krizu“, u jednom dahu je rekao Vil. Stajao je u vratima odeven u crvene bokserice sa žutim automobilčićima. Da li u tim automobilčićima sede mali Nodiji? Nakrivila sam glavu. „Prestani da zuriš u moj penis i pomagaš“, breкнуo se.

„Aha, dobro, izvini. Šta je?“

„Niko u kući nema nikakvog lubrikanta“, rekao je.

Frknula sam. „Aha, i ti misliš da ću *ja*, jedina cimerka s malim krevetom, da ti pomognem?“

Podigao je obrvu. „Molim te, toliko lud nisam. Ali pitao sam se imaš li još onog australijskog čudesnog balzama koji koristiš.“

Zurila sam u njega. „Ovaj, nemam. Treba da ga kupim. A zašto bi uopšte sad prao kosu?“

„Nije to za moju kosu, mala. Bar ne za onu koju vidiš.“ Zlobno se iskezio.

„Stvarno nemam pojma o čemu pričaš... O BOŽE! Hoćeš da iskoristiš moj balzam od četiri i po funte kao lubrikant?!“

„Pa to sam i koristio ovih dana, dok ti nije nestalo. Ne smeta ti, zar ne?“, upitao je.

„Nego šta nego mi smeta“, viknula sam. „Ne mogu da verujem da sam zato morala da kupim duplo više nego obično. Mislila sam da prosto imam... umršenu kosu u poslednje vreme“, završila sam smušeno.

Prevrnuo je očima. „Idem da pitam Emu.“ Njegove *nodi* bokserice krenule su niz hodnik, a onda je zastao i okrenuo se prema meni.

„Hej, jesi li ti to plakala?“, upitao je.

„Ne, naravno da nisam“, viknula sam. „Zašto si to pomislio?“

„Na kompjuteru ti je otvoren Fejsbuk, a na *ajfonu* Instagram. To radiš samo kad si očajna, Eli.“

„Vile, živiš sa mnom manje od nedelju dana, a znaš me tek nekoliko meseci. To ništa ne znači“, rekla sam zajedljivo.

„A šta je s tim što ti se maskara sliva niz lice?“

Sranje.

„Ma odjebi, Vile!“, povikala sam, a on se nasmejao i produžio dalje.

Navukla sam jorgan preko sebe. Osetila sam se jadnom kao što je bio i moj krevet. Nije toliko bila stvar u tome što sam želela momka kao takvog, već više u tome što su svi oko mene bili u tolikoj prednosti što se tiče romantičnog, ovaj, seksualnog dela života. Hej, kresali su se s balzomom dok sam ih ja gledala na Instagramu.

Problem je bio u tome što su svi s kojima sam ja odrastala izgubili nevinost između petnaeste i sedamnaeste godine. Sve devojke iz škole su se zabavljale s momcima iz susedne škole i, posle godinu dana napredovanja po bazama, konačno su „to obavile“.

Ali ja sam bila Grkinja s kovrdžavom kosom, debelim obrvama i farmerkama koje su mi loše stajale, i niko nije bio posebno zainteresovan za mene. Jedino seksualno iskustvo tokom srednje škole doživela sam u sedamnaestoj godini i bilo je toliko loše da su ga sve moje drugarice prozvale Grizenje. I tako, dok sam se ja još oporavljala od poniženja zbog grizenja penisa Džejsma Martela, one su razmenjivale svoje seksi priče. Čak je i moja najbolja i najstarija drugarica Lara učestvovala u tome.

Na faksu je bilo još gore. Dotad su svi već imali nekoliko veza, popunjavajući pauze pijanim nasumičnim kresanjem i čudnim neprikladnim flertovima. I na faksu su nastavili da se karaju i da se hvale time u pijanim igrama. Samo sam ja morala ili da se izveštačeno smeškam ili, što je bila manje neprijatna opcija, da

izmišljam svoju seksualnu prošlost. Zato što sam ostala devica dok se nisam približila dvadeset drugoj.

To nije bio moj izbor. Ja sam samo želela da probijem svoj himen, ali niko iole privlačan nije se ponudio. Na poslednjoj godini studija sam bila toliko očajna u nameri da se rešim svoje etikete da sam se, kad me je pegavi dvadesetšestogodišnji grafički dizajner Džek Braun pozvao da izađem s njim, maltene bacila na njega. On se nije bunio i, posle nekoliko izlazaka, on me je deflorisao. Mislila sam da mojoj sreći nema kraja.

Do sledeće nedelje, kad me je ostavio na ulici Šordiča, s hlamidijom.

Bio je to usran kraj usrane godine, ali leto sam provela besneći i uzimajući terapiju za hlamidiju, tako da sam i bakteriju i Džeka Brauna ostavila iza sebe. Jedini problem je bio u tome što je on još bio jedina osoba s kojom sam imala seks, a ja ni taj jedini put kad smo se kresnuli nisam uspela da doživim orgazam. Jedini orgazmi koje sam ikada doživela desili su se u mojoj sobi s vibratorom od 14,99 funti.

Niko se više nije igrao pijanih igara istine, ali ja još nisam mogla da se pridružim Emi i Lari kad su raspravljale o analnom seksu i pozi 69. Stoga sam se osećala izostavljenom. Celo leto sam provela trepćući svakom muškarcu prosečnog izgleda mlađem od trideset godina, naravno, koji mi je bio na vidiku, ali nijedan od njih nije otišao sa mnom dalje od ljubakanja. Postala sam zvanično nepojebiva. A sada, nabijena u ovaj sobičak i proglašena seksualno neaktivnom cimerkom, osećala sam se ponovo kao devica. Šta god da sam radila da bih držala korak, svi su stalno bili deset koraka ispred mene, a nisu se čak ni trudili.

Spustila sam glavu u ruke i patetično uzdahnula. Potrošila sam već dvadeset procenata svojih dvadesetih godina. Ostalo mi je samo osamdeset procenata dok ne dođem u doba za rađanje dece i

ozbiljne potrebe za mužem. Trebalo bi da negde divljam uživajući u strastvenom neobaveznom seksu s tipovima koji imaju dredove i voze motore pre nego što upoznam Pravog, a ja ležim sama u svojoj buđavoj sobi.

Nije to bilo fer. Ema je spavala s tridesetak tipova. Lara je kresnula otprilike devetoricu. Zašto ja nisam ni prišla tom broju? Prosečnog sam izgleda i zabavna kao i one. Uvek sam mislila da je moja nevinost prepreka i da će, kad je jednom izgubim, sve biti lako i da ću početi da uživam u neobaveznom seksu.

Ali to se nije desilo. Možda zato što se nisam dovoljno trudila. Ili zato što sam prosto bila osuđena na različitost – zdepasta crnomanjasta devojka kojoj je suđeno da ima ispodprosečni seks i da grize. Oduvek sam se osećala kao čudna grčka tinejdžerka koja se nigde sasvim ne uklapa.

Nisam nimalo nalikovala svojim rođacima ni porodičnim prijateljima, meni se od pomisli da ću se udati za nekoga „iz zajednice“ dizala kosa na glavi. Umrkla bih od klaustrofobije i dosade, i to pod uslovom da neko uopšte pristane na taj brak. Ja baš i nisam bila lepa, preplanula devojka o kakvoj su sanjali. Sve moje rođake su volele da se sređuju i šminkaju, a ja sam više bila za varijantu starih farmerki. Kćerka iz snova nisam bila.

A nisam ličila ni na mlade koji su išli sa mnom u školu. Nisam imala tu prirodnu samouverenost koju devojke imaju, a koja je poticala iz saznanja da su lepe, privilegovane i voljene. Nisam imala baš teško detinjstvo, ali nikada nisam viđala tatu, a mama je bila prilično naporna. I ona je drugačija od ostalih mama. Još govori s jakim grčkim naglaskom i nikad joj se ne može desiti da, kao Larina mama, pogleda s nama epizodu *Orindž Kauntija*.

Možda sam zbog toga uvek bila nesigurnija od ostalih, i možda je mamina strogost u vezi s momcima kriva za to što toliko dugo nisam petljala s njima.

A možda sa mnom nešto nije bilo u redu.

Čak i sad, kad sam ukapirala stanjivanje obrva i konačno stekla sjajne prijatelje, još se osećam kao mala, četrnaestogodišnja Eli Kolstakis, s kojom niko nije želeo da pleše na školskoj igranci. Znam da je to glupavo. Sada imam dvadeset dve godine, stažiram na kul mestu, živim u Istočnom Londonu s cimerima. Ali kad svi moji cimeri izlaze na sudare, dovode ljude kući i žive na način na koji ja ne uspevam da živim, koliko god se trudila – da, ponekad se još uvek osećam prilično sjebano.

2.

Ema i ja smo se upoznale s Vilom i Olijem poslednje nedelje na faksu. Ja sam se još oporavljala od dvostrukog šoka, od toga što sam izgubila nevinost s drkadžijom i pritom dobila hlamidiju. Ema me je odvela do studentske kafeterije da utopim tugu u čašicama votke od jedne funte. Bile smo na deset funti kad smo upoznale Vila i Olija.

Do ušiju sam se zaljubila u Olija. On je polucrnac s nemoguće plavim očima i kratkom blajhanom kosom. Izgledao je kao maneken za *Urban outfitters*. Kroz izmaglicu od votke, shvatila sam da je on jedini čovek kojeg sam ikada želela, onaj koji mi je suđen posle deflatorove izdaje i... on je pričao Emi o svojoj devojci. Romantična muzika u mojoj glavi zaustavila se uz škripu gramofonske igle kad sam shvatila da je on potpuno nedostupan.

„Eli?“, rekla je Ema, mašući mi rukom pred očima. „Ovo je Oli i upravo je diplomirao filozofiju na SOAS-u, a ovo je Vil, on studira računovodstvo na Kingu. Bili su u istoj dvorani sa Amelijom.“

Namestila sam izveštačeni osmeh i provele smo ostatak večeri napijajući se s njima. Ema je sve šarmirala smešnim pričicama, dok sam ja suptilno pokušavala da napravim selfije s Olijem kako bih mogla da uzdišem nad njima ujutru. Kad je video šta radim, Vil me je bez reči podigao i poveo da plešemo. Di-džej se taman prebacio s dram end bejsa na muziku koju sam poznavala kad je Vil počeo da se vata s najzgodnijim tipom u klubu. Otišla sam do klonje i počela da povraćam votku, za koju se šuškalo da je u stvari skidač laka. Kad smo se u četiri ujutro odvukle do noćnog busa sa Olijem, Vilom i Čengom, Ema i ja smo shvatile da smo našle cimere.

Četiri meseca kasnije, živeli smo u našem domu u Hagerstonu sa zidovima tankim kao da su od papira i kirijom koju smo mogli da priuštimo sebi. Ja sam i dalje bila pomalo zaljubljena u Olija, ali uskraćena za njegovu ljubav zbog prelepe ali zastrašujuće Jomi i zastrašena Vilom i njegovom finansijskom pričom. Ema je bila ista, ali sada, kada je ona bila u ljubavi sa Serhiom, ja sam bila spoljni igrač i sama više nego ikada ranije. Bilo je vreme da pozovem Laru.

„Zašto me još nisi pozvala da dođem kod vas?“ upitala je čim je podigla slušalicu. „Trebalo bi da smo najbolje drugarice, a ti si odjednom sva bitna. Živiš u Istočnom Londonu i ne možeš da me pozoveš kod sebe?“

„Ovde sam četiri dana, Laro. Tek smo juče dobili sofu. Frižider je jutros stigao.“

„Ne mogu da verujem da misliš da sam toliko zahtevna da mi trebaju frižider i sofa da bih došla.“

Nasmejala sam se. „Ćuti, znaš da si dobrodošla kad god hoćeš. U stvari... hoćeš li da dođeš ovog vikenda? Nedostaješ mi.“

„I ti meni nedostaješ. Oksford je sada tako dosadan. Moje feminističko društvo je opsednuto rušenjem Balingdon kluba, a mene to više uopšte ne zanima.“

„Shvataš li da nemam pojma o čemu pričaš? Ali, ako ti je dosadno, moliku, sedaj na voz ovog vikenda. Možemo da izađemo s hipsterima u Hekni.“

„A pod hipsterima podrazumevaš svoje cimere?“

Frknula sam. „Mogu da sanjaju o tome. U stvari, mislim da je Oli prirodno okej tip. Nosio je uske farke i pre nego što su postale kul. Ali Vil je definitivno u pokušaju.“

„Hm, zaista se stiče utisak da se veoma trudi da se uklopi“, složila se. „Poslednji put kad smo svi izašli zajedno, baš se napio i priznao je da se svesno trudi da se otarasi svog lidskog naglaska. Slučajno je rekao nešto tipično za ljude iz tog grada i umalo doživeo nervni slom.“

„Sranje. Nisam znala da mu je toliko stalo. Doduše, to objašnjava zašto mu se ti toliko sviđaš. Verovatno misli da si otmena, s obzirom na Oksford i tako to.“

Uzdahnula je. „Ljudi bi stvarno trebalo da prevaziđu te stereotipe. Pola studenata ovde otmeno je koliko i ja, koja sam potpuni plebs. Ali pusti to, kako si ti?“

„Pih. Celo jutro sam se mučila na internetu.“

„Eli. Rekla sam ti da izbrišeš Instagram s telefona. Jesi li išla i na Fejsbuk?“

„Mož-da.“

Ponovo je uzdahnula. „Pričale smo već o tome. Niko od njih ne vodi zaista savršen život. Kad bismo stavljale na Instagram najbolje stvari koje smo radile, i mi bismo imale savršene živote.“

„Znam, znam. Ali neki od njih kao da su od zlata. Osećam se kao da sedim u publici i posmatram ih.“

„Prestani da izgovaraš rečenice iz *Blaga je noć*. Znaš šta se desilo s Dikom Dajverom na kraju. A vidi i *Velikog Getsbija*. Da li želiš da te neko upuca u tvom bazenu?“

„Getsbi je bar imao bazen. Ja ovim tempom nikada neću dobiti ni hipoteku.“

„Učlani se u klub“, rekla je. „Mi smo prava izgubljena generacija. Zajebi klince moderniste iz dvadesetih. Mi smo skroz izgubljeni.“

Mudro sam klimnula glavom, a onda shvatila da me ona ne vidi. „Potpuno. Generacija neplaćenih stažista.“

„Kako s tim stojiš?“, upitala je saosećajno.

„Maksin je i dalje kučka. Poslednjih mesec dana sam provela donoseći joj BME, a ona mi i dalje ne dopušta da pišem, iako me je zato i zaposlila, zato što joj se navodno svideo moj blog i kolumne na faksu. Danas me je naterala da radim do sedam uveče. Strašno sam umorna.“

„BME?“

„Bezmasni espresso.“

„Kakav stereotip. Šta ona misli, ko je – Ana Vintur?“

„Ti se sprdaš, ali *Londonski magazin* navodno zarađuje više od *Voga*. Maksin je stoga odlučila da bude đavo koji nosi pištaljku i opasno se nameračila da uništi moj volonterski život.“

„Pa dobro, kad ja budem skupa advokatica koja nema vremena ni za šta, dozvoliću ti da živiš u mom penthausu i donosiš mi BME. Čak ću te i plaćati.“

„Odjebi, Laro.“

„I ja tebe volim. Uglavnom, ovaj vikend...“

„Aha, dolaziš?“

„Mogu da dođem u subotu. Ali, ako si slobodna u petak uveče, neke devojke iz škole se nalaze na večeri.“

„O bože, ne. Ti si, Laro, ta koja se s njima i dalje druži, a ne ja. Nisam s njima ni reč progovorila godinama i to mi je skroz u redu. Ne moramo to da menjamo.“

„Eli, ne budi tako melodramatična. To su cure s kojima smo odrasle, a ne masovne ubice. Mislim da bi ti bilo zabavno da dođeš. Znaš već, da malo promeniš sredinu.“

„Ali njihovi životi su tako savršeni. Slušaću kako je teško održati savršenu figuru i žonglirati obavezama zgodne plave advokaticice i odlascima u fensi restorane sa savršenim momcima.“

„Znaš da sam ja plavuša i da studiram prava?“

„Želiš li da i tebe zamrzim? Prestani da me podsećaš na to.“

„Ha-ha. Ne, stvarno, Eli, zašto si toliko zabrinuta? Nismo mi isti oni ljudi iz škole.“

„Reč je o tome da se, kad god sam u njihovom društvu, osećam kao ona tinejdžerka, i sve nesigurnosti se odmah vrata. Ne mogu i dalje da učestvujem u pričama o seksu, parama, uspehu... previše je toga.“

„I pored toga što više nisi devica, što si puna samopouzdanja i što si privlačna, i što stažiraš na najzavidnijem mestu na svetu?“

„Pa, kad mi to tako predstaviš...“

„Tačno, u čemu je onda problem?“

„Ne znam. Pretpostavljam da se u poslednje vreme osećam uvrnuto. Mislim da je u pitanju selidba u Hagerston i činjenica da mi je posao noćna mora. Celog leta sam se osećala sjajno, ali sada shvatam da su svi u nekim vezama, i ne samo što me posle Džeka niko nije pozvao na sudar nego me i ne plaćaju na poslu i zavisim od mame, koja mrzi sve moje životne izbore i želela bi da se ja udam za nekog Grka, agenta za nekretnine.“

Lara je frknula. „Ne mogu da te zamislim ni u vezi s takvim nekim, a kamoli u braku.“

„Tačno! Ja bih bila najgora žena.“

„Ali, iskreno, El, mislim da bi dolazak na večeru s drugaricama iz škole bio dobar za tebe. One će sve biti impresionirane onim što radiš, ti ćeš shvatiti da one nisu 'zle cure', što si o njima mislila kad si imala deset godina, i to će ti skrenuti pažnju sa svega ostalog.“

„Ma dobro. Dokle god obećavaš da ćeš ipak doći kod mene u subotu na opijanje iz saosećajnosti. Ukrcaću i Emu na naš brod.“

„Dogovoreno.“

Ušla sam u *Šoto mat* u Sohou osećajući se kao da bi tu pre trebalo da služim piće nego da večeram. Moje uske farke i preveliki džemper možda su delovali kao opušteni šik u kancelariji, ali tu sam se osećala neprikladno i staromodno odevenom. Posebno kad sam, prateći konobara do našeg stola, ugledala petnaest manekenki kako tu sede.

„O bože, Eli“, zacičala je Mejsi, „izgledaš neverovatno. Baš mi je drago što te vidim. Ne mogu da verujem koliko vremena je prošlo!“

Privukla me je u zagrljaj. „I ti izgledaš sjajno“, rekla sam slabašno. „I stvarno mi je drago što te vidim.“

Ostale devojke su se okrenule i redom su me izgrlile, pa sam morala da ponovim sve te fraze petnaest puta. Kad sam stigla do Lare, nemo sam je pogledala. Ispala sam budala što sam uopšte pomislila da je ovo dobra ideja.

Sela sam i progutala knedlu kad sam videla cene u meniju. Postojala je opcija zajedničkih obroka koja je počinjala od četrdeset funti po osobi. I to bez pića, kojeg će mi trebati mnogo da bih pregurala ovo veče. Jebote. Možda bih mogla da uzmem samo predjelo i lažiram kako sam sita od ručka?

„I, šta ti se sve dešavalo?“, zavapila je Poli. „Večnost je prošla. Čula sam da sad radiš za *Londonski magazin*. To je prilično kul. To je u stvari neverovatno.“

„Ovaj, da. Valjda jeste. Minus je luda šefica, prekovremeni sati i to što me ne plaćaju.“

„Sranje“, rekla je i namrštila svoje botoksirano lice. Dobro, nije bilo botoksirano, ali nema sumnje da će biti, za deset godina.

„Kako si ti?“, upitala sam.

„O, sjajno“, rekla je i namršteno lice je nestalo. „Mislim, jasno, veoma je napeto baviti se pravom, ali posao je super i obožavam sve

kolege. Takođe, Aleks radi odmah pored mene, za *Goldman Saks*, pa delimo taksi svaki dan, a on živi u neverovatnom penthausu koji su mu roditelji kupili, tako da je idealno.“

„Vau, to je, ovaj, sjajno“, rekla sam.

Lara je uhvatila moj pogled i frknula.

„Pa, kako si upoznala Aleksa?“, upitala je. „Videla sam slike na Fejsbuku, ali još ga nisam upoznala. Zvuči kao da je sve u redu s vama?“

„Aha, odlično je. Baš imam sreće. Upoznali smo se preko zajedničkih prijatelja na faksu, ali nismo se smuvali sve do ovog leta. On je stvarno fin. Svideo bi ti se. U stvari, mislim da on poznaje Džeza. Jeste li vas dvoje još uvek u šemi?“

Lara je prostenjala. „Nažalost, da. Planiram da to uskoro okončam, ali seks je tako dobar... Mislim, on je idiot sa strahom od vezivanja, ali zabavno nam je, tako da valjda to sve nekako ide zasad.“

„Aha, znam na šta misliš“, rekla je Poli. „Sve smo to već prošle, ne brini. Kontam da ćeš ga potpuno zaboraviti čim nađeš nekog novog.“

„Da, možda sretnem nekog neviđeno podobnog advokata kad počnem s praksom“, rekla je Lara.

„Šta? Ne, ne možeš se zabavljati s kolegama“, začudila se Poli. „Veruj mi, to je recept za katastrofu. Hej, a šta je s tobom, Eli, vidaš li se s nekim?“

„Ovaj, ne, trenutno ne.“

„O, dobro“, rekla je i prešla pogledom preko prostorije.

„Ali jesam imala nešto s nekim tipom pretkraj studija“, nastavila sam.

„O bože, sve mi pričaj!“

„Neki tip po imenu Džek. On je umetnik, koju godinu stariji od mene. Izlazili smo neko vreme, spavali, i sve je bilo dobro.“

„Ovaj, i šta onda?“, upita Lili. Shvatila sam da me sad svi za stolom slušaju. „O bože, jesi li izgubila nevinost?! Jebote, Eli, to je ogromna stvar!“

Blago sam se nasmejala. Zaboravila sam da su sve te cure iz škole gladne tračeva. S obzirom na to da sam jedna od nekoliko devojaka koje su maturirale nevine, stanje mog himena je očigledno bilo važna vest.

„Jeste“, rekoh. „Džek mi je skinuo mrak.“

„Ahhh!“, zacičale su sve od uzbuđenja. „Čestitke, Eli. Kako je bilo? To je neverovatno, sve nam pričaj.“

Eto zašto nikad neću poslati ćerku u isključivo žensku školu – sve se zna. U nekom periodu smo čak znale kad je koja dobila menstruaciju.

„Bilo je dobro. Mislim, samo jednom smo to uradili, ali bilo je lepo. Zaista nije bolelo.“

„Neverovatno. Pa šta se onda desilo?“, upita Kejt.

Sranje. Sad bi trebalo da im kažem da Džeku nije stvarno bilo stalo do mene i da mi je potom dao korpu. Toliko o pokušaju da se pojavim kao nova, kul Eli koja se sabrala. To je samo bio dokaz da sam ista ona devojka koja je uspela da ugrize tipa za penis.

Bacila sam pogled na Laru. Nju ne bi bilo briga ni da slažem. Pogledala sam u devojke. Sve su sedele otvorenih usta, čekajući rasplet. Mislim da ni približno nisu bile zainteresovane za mene dok sam bila devica, u školi. Možda da probam sa istinom. Ako žele trač, svakako mogu da im ga priuštim.

„I tako... nekoliko dana kasnije smo izašli na kafu i on mi je rekao da veruje u pravu ljubav i da se nikada nije tako osećao.“ Devojke su kolektivno uzdahnule. „Jedino što je onda rekao kako je 'Luiza' promenila njegov život. Ispalo je da nije pričao o meni, već o nekom drugom.“

„Ne mogu da verujem, nema šanse. To je suludo“, rekla je Lili. „Ne mogu da verujem.“